

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 824

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 9 decembrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
30.	2	— Hotărâre privind validarea unui membru interimar al Consiliului Superior al Magistraturii	10–12
DECRETE			
1.141.	2	— Decret privind conferirea Semnului onorific <i>În Serviciul Patriei</i> unui maistru militar și unor subofițeri din Serviciul de Informații Externe	12–14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.238	3–4	din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă	
Decizia nr. 1.240	4–6	din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (1 ¹) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	
Decizia nr. 1.246	6–8	din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 din Codul de procedură civilă	
Decizia nr. 1.286	8–10	din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) și art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	
Decizia nr. 1.326		din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720 ¹ din	
		Codul de procedură civilă și art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extincitivă	10–12
		Decizia nr. 1.409 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131, 132, 239 și 321 din Codul penal	12–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.193.	14	— Hotărâre pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată	14
ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE			
977.	15	— Ordin pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 615/2010 privind aprobarea metodei de calcul al prețului de referință pentru medicamentele cu și fără contribuție personală prescrise în tratamentul ambulatoriu	15
ACTE ALE COMITETULUI INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI			
150.	16	— Hotărâre pentru prelungirea aplicabilității Cadrelor temporar aplicabil criteriilor de eligibilitate aferente produselor de finanțare și garantare în numele și în contul statului, aprobat prin Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 50/2009	16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE**privind validarea unui membru interimar
al Consiliului Superior al Magistraturii**

În temeiul prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) și alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Până la alegerea unui nou membru, Senatul o validează în calitate de membru interimar al Consiliului Superior al Magistraturii pe doamna judecător Georgeta Lăcrămioara Gafta, ca urmare a încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, prin demisie, a doamnei judecător Alexandrina Ioana Rădulescu.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 8 decembrie 2010, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE SENATULUI

MIRCEA-DAN GEOANĂ

București, 8 decembrie 2010.

Nr. 30.

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T**privind conferirea Semnului onorific *În Serviciul Patriei* unui maestru militar și unor subofițeri
din Serviciul de Informații Externe**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 4 alin. (1), ale art. 10 pct. 4 și ale art. 11 pct. IX.4 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerile directorului Serviciului de Informații Externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Pe data de 1 decembrie 2010 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 15 ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, maestrului militar și subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 1* la prezentul decret.

Art. 2. — Pe data de 1 decembrie 2010 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 20 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru

rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 2* la prezentul decret.

Art. 3. — Pe data de 1 decembrie 2010 se conferă Semnul onorific *În Serviciul Patriei*, pentru 25 de ani de activitate în domeniile apărării, ordinii publice și siguranței naționale, pentru rezultate meritorii în îndeplinirea atribuțiilor și în pregătirea profesională, subofițerilor prevăzuți în anexa nr. 3* la prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

București, 26 noiembrie 2010.

Nr. 1.141.

* Anexele nr. 1—3 conțin informații clasificate și urmează regimul Legii nr. 182/2002.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.238**

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Grup Consulting” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.847/201/2009 al Judecătoriei Calafat.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, arătând că autorul acesteia pune în discuție aspecte de aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.847/201/2009, **Judecătoria Calafat a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Invest Grup Consulting” — S.R.L. din București cu prilejul soluționării unei cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16, art. 44 și art. 53 din Constituție. În acest sens arată că nu se poate vorbi de respectarea principiului egalității în fața legii atât timp cât partea potrivnică poate, cu ignorarea drepturilor pe care le deține autorul excepției asupra imobilelor care fac obiectul litigiului, să ceară „înființarea unor culturi agricole”. De asemenea, arată că prin textele de lege criticate operează *de facto* restrângerea drepturilor sale, care fie sunt de folosință, fie de proprietate.

Judecătoria Calafat consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens arată că textele de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale invocate, întrucât procedura reglementată de art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă permite o analiză temeinică și completă a situației de fapt supuse judecării. De asemenea, restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, care poate interveni pe calea ordonanței președințiale, este justificată de înseși rațiunile reglementării ordonanței președințiale, nefiind astfel contrară art. 53 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 581: *„Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”;

— Art. 582: *„Ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.*

Instanța de recurs poate suspenda executarea până la judecarea recursului, dar numai cu plata unei cauțiuni al cărei quantum se va stabili de către aceasta.

Recursul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea părților. Dispozițiile art. 581 alin. 3 referitoare la amânarea pronunțării și redactarea ordonanței sunt aplicabile.

Împotriva executării ordonanței președințiale se poate face contestație.”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16, art. 44 și art. 53 din Constituție, dispoziții care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, dreptul de proprietate privată și reglementează condițiile restrângerii exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au constituit, în mai multe rânduri, obiect al controlului de constituționalitate în raport cu aceleași texte din Constituție ca cele invocate în prezenta

cauză. Astfel, prin Decizia nr. 762 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 18 iunie 2009, Curtea a reținut că sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă în raport cu prevederile art. 16, art. 44 și art. 53 din Constituție.

În cauza de față, însă, Curtea observă că autorul critică, în realitate, aspecte ce țin de aplicarea legii, invocându-se o pretinsă exercitare abuzivă a unor drepturi de către partea potrivnică, în temeiul textelor de lege criticate. Or, soluționarea acestor probleme revine competenței instanței de judecată, singura în măsură să decidă cu privire la modul de aplicare a legii, iar nu instanței de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Invest Grup Consulting” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.847/201/2009 al Judecătoriei Calafat.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.240

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Gidro Stanca Ioana în Dosarul nr. 1.566/177/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă avocatul Andreea Ștefania Petcu pentru autorul excepției. Lipsește partea Casa de Asigurări de Sănătate a Județului Cluj, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.579D/2010 și nr. 1.684D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Mircea Cupcea și Toader Șuștic în dosarele

nr. 622/100/2010 și nr. 6.664/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 219D/2010, nr. 1.579D/2010 și nr. 1.684D/2010 este identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul autorului excepției nu se opune conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.579D/2010 și nr. 1.684D/2010 la Dosarul nr. 219D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât obligă asigurații care nu au plătit contribuția de asigurări sociale de sănătate să o achite retroactiv în cazul în care doresc să beneficieze de pachetul de servicii medicale acordat în baza contribuției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată,

invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.566/117/2009, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Stanca Ioana Gidro cu prilejul soluționării unei contestații formulate împotriva unui act administrativ.

Prin încheierile din 24 martie 2010 și 16 februarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 622/100/2010 și nr. 6.664/100/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (11) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006.** Excepția a fost ridicată de Mircea Cupcea și Toader Șuștic cu prilejul soluționării unor contestații formulate împotriva unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 4, art. 16, art. 22, art. 34 și art. 47 din Constituție. În acest sens, arată că, deși toți cetățenii sunt egali, solidari și nediscriminați, le este garantat dreptul la viață, integritate fizică și dreptul la ocrotirea sănătății prin asistență medicală, sunt obligați să contribuie la fondul de sănătate, putând fi executați silit cu majorări de întârziere, dar nu beneficiază de calitatea de asigurat decât după ce au plătit întreaga sumă datorată retroactiv pentru un serviciu ce nu le-a fost acordat și nici nu mai poate fi acordat. Consideră că legea ar fi corectă și în concordanță cu textele Constituției dacă toți cetățenii ar beneficia de pachetul de bază de servicii medicale, indiferent de data la care ar achita contribuția datorată, întârzierile fiind deja sancționate cu majorări.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, încalcând dispozițiile art. 16 și art. 34 din Constituție.

Tribunalul Maramureș — Secția comercială consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 211 alin. (1) și (11) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie

2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 211 alin. (1) și (11): „(1) Sunt asigurați, potrivit prezentei legi, toți cetățenii români cu domiciliul în țară, precum și cetățenii străini și apatrizii care au solicitat și obținut prelungirea dreptului de ședere temporară sau au domiciliul în România și fac dovada plății contribuției la fond, în condițiile prezentei legi. În această calitate, persoana în cauză încheie un contract de asigurare cu casele de asigurări de sănătate, direct sau prin angajator, al cărui model se stabilește prin ordin al președintelui CNAS cu avizul consiliului de administrație.

(11) Asigurații au dreptul la pachetul de bază de servicii medicale de la data începerii plății contribuției la fond, urmând ca sumele restante să fie recuperate de casele de asigurări de sănătate și Agenția Națională de Administrare Fiscală, în condițiile legii, inclusiv accesoriile aplicate pentru creanțele bugetare.”;

— Art. 259 alin. (7): „Persoanele care au obligația de a se asigura și nu pot dovedi plata contribuției sunt obligate, pentru a obține calitatea de asigurat:

a) să achite contribuția legală lunară pe ultimele 6 luni, dacă nu au realizat venituri impozabile pe perioada termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale, calculată la salariul minim brut pe țară în vigoare la data plății, calculându-se majorări de întârziere;

b) să achite pe întreaga perioadă a termenelor de prescripție privind obligațiile fiscale contribuția legală lunară calculată asupra veniturilor impozabile realizate, precum și obligațiile fiscale accesorii de plată prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă au realizat venituri impozabile pe toată această perioadă;

c) să achite atât contribuția legală lunară și obligațiile fiscale accesorii prevăzute la lit. b) pentru perioada în care au realizat venituri impozabile, cât și contribuția legală lunară, precum și majorările de întârziere prevăzute la lit. a) sau, după caz, obligațiile fiscale accesorii, pentru perioada în care nu au fost realizate venituri impozabile pe o perioadă mai mare de 6 luni. Această prevedere se aplică situațiilor în care în cadrul termenelor de prescripție fiscală există atât perioade în care s-au realizat venituri impozabile, cât și perioade în care nu s-au realizat astfel de venituri. În cazul în care perioada în care nu s-au realizat venituri impozabile este mai mică de 6 luni, se achită contribuția legală lunară proporțional cu perioada respectivă, inclusiv majorările de întârziere și obligațiile fiscale accesorii, după caz.”

Autorii excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor dispoziții din Constituție: art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 22 privind dreptul la viață și integritatea fizică și psihică, art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății și art. 47 privind nivelul de trai.

Examinând excepția de neconstituționalitate în raport cu criticile de neconstituționalitate referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor al nediscriminării, Curtea constată că ipotezele puse în discuție de autorul excepției sunt diferite, astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat în mod rezonabil și proporțional cu situațiile avute în vedere. În acest sens, trebuie observat că legea instituie nu doar dreptul cetățenilor de a beneficia de serviciile sistemului public de sănătate, dar și obligația acestora de a contribui la fondul de asigurări sociale de sănătate. Persoanele exceptate de la plata acestei contribuții sunt prevăzute în art. 213 din Legea nr. 95/2006, astfel că, în afara acestora, tuturor celorlalți cetățeni le revine obligația mai sus amintită. Din momentul în care se naște această obligație, iar asiguratul plătește contribuția, legea îi dă acestuia dreptul de a beneficia de pachetul de servicii

medicale în sistemul public de sănătate. Între această situație și cea în care se află autorul excepției nu se poate pune însă un semn de egalitate. Astfel, în condițiile în care persoana obligată să contribuie la sistemul de asigurări de sănătate ignoră această obligație, este firesc ca accesul la serviciile sistemului public de asigurări de sănătate să fie diferit de prima ipoteză. O asemenea soluție nu este, prin urmare, discriminatorie, nu afectează integritatea fizică sau psihică a persoanei și nici nu îngrădește dreptul la ocrotirea sănătății, ci îl reglementează diferit, având în vedere situația deosebită în care se găsește persoana care nu a respectat obligația legală de a contribui la fondul de asigurări sociale de sănătate.

Faptul că autorul excepției are o altă viziune asupra modului în care ar trebui reglementată această materie, mai favorabilă

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 211 alin. (1) și (1¹) și art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Hidro Stanca Ioana în Dosarul nr. 1.566/177/2009 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și de Mircea Cupcea și Toader Șuștic în dosarele nr. 622/100/2010 și nr. 6.664/100/2009 ale Tribunalului Maramureș — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.246

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 11.010/299/2008 al Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 438D/2010, nr. 838D/2010, nr. 839D/2010, nr. 966D/2010,

situației sale, nu conferă un caracter neconstituțional dispozițiilor de lege criticate.

În ceea ce privește dispozițiile art. 47 din Constituție, Curtea apreciază că nici acestea nu sunt încălcate. De altfel, așa cum se observă din cuprinsul dispozițiilor art. 259 alin. (7) din Legea nr. 95/2006, legiuitorul a urmărit crearea unui tratament juridic diferit, care să țină cont de posibilitățile materiale ale asiguraților, astfel încât accesul la serviciile medicale în sistemul public să nu fie împiedicat de o contribuție disproporționată în raport cu veniturile. În acest sens sunt relevante și argumentele reținute prin Decizia nr. 1.304 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 18 ianuarie 2010.

nr. 978D/2010—982D/2010 și nr. 984D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 din Codul de procedură civilă ori doar a alin. 1 al articolului amintit, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 7.858/299/2009, nr. 20.758/299/2009, nr. 7.907/299/2009, nr. 16.543/299/2009, nr. 18.011/299/2009, nr. 16.547/299/2009, nr. 13.901/299/2009, nr. 8.336/299/2009 și nr. 7.860/299/2009 ale Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 966D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 481/281/2008 al Judecătorei Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 437D/2010, nr. 438D/2010, nr. 838D/2010, nr. 839D/2010, nr. 966D/2010, nr. 978D/2010—nr. 982D/2010 și nr. 984D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexasia dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexasia dosarelor nr. 438D/2010, nr. 838D/2010, nr. 839D/2010, nr. 966D/2010, nr. 978D/2010—982D/2010 și nr. 984D/2010 la Dosarul nr. 437D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 octombrie 2009, 8 decembrie 2009, 26 februarie 2010, 4, 5 și 12 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 11.010/299/2008, nr. 20.758/299/2009, nr. 7.907/299/2009, nr. 16.543/299/2009, nr. 18.011/299/2009, nr. 16.547/299/2009, nr. 13.901/299/2009 și nr. 8.336/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect contestații la executare.

Prin încheierile din 8 decembrie 2009 și 12 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 7.858/299/2009 și nr. 7.860/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București cu prilejul soluționării unor acțiuni civile având ca obiect contestații la executare.

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 481/281/2008, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate, în lipsa reglementării suspendării de drept a executării silite contestate, precum și prin stabilirea unei obligații ce constă în plata unei cauțiuni, ca o condiție prealabilă pentru suspendarea executării, încalcă accesul liber la justiție al părții interesate. De asemenea, posibilitatea ca instanța de judecată să respingă cererea de suspendare are semnificația unei restrângeri a exercițiului dreptului de acces liber la justiție, fără a exista vreuna dintre condițiile prevăzute de art. 53 din Legea fundamentală. Îngrădirea accesului liber la justiție este cu atât mai evidentă cu cât efectele respingerii cererii „nu sunt subsecvente unui act de judecată exercitat de instanță în limitele investiției și potrivit competenței sale jurisdicționale, ci sunt constatate și dobândesc eficiență pe calea unei operații tehnico-administrative derulate de judecător”.

Judecătoria Sectorului 1 București și Judecătoria Ploiești consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de jucătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 din Codul de procedură civilă, având următorul conținut: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*

Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pierii sau deprecierei, se va suspenda numai distribuirea prețului.

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă nici unei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, criticile autorilor excepției privesc condițiile pe care textul de lege criticat le stabilește pentru ca persoană interesată să poată obține suspendarea executării silite pe calea contestației la executare, condiții pe care le consideră a fi o veritabilă piedică în calea accesului liber la justiție.

Cu privire la aceste aspecte Curtea s-a pronunțat în numeroase rânduri. Astfel, prin Decizia nr. 540 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 15 august 2007, a statuat că, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea provizorie a executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție. În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a constatat că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica este lipsită de teme.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția adoptată în precedent, ca și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 11.010/299/2008, nr. 20.758/299/2009, nr. 7.907/299/2009, nr. 16.543/299/2009, nr. 18.011/299/2009, nr. 16.547/299/2009, nr. 13.901/299/2009, nr. 8.336/299/2009, nr. 7.858/299/2009 și nr. 7.860/299/2009 ale Judecătoriai Sectorului 1 București și de Societatea Comercială „Getica Trans” — S.R.L. din Deva în Dosarul nr. 481/281/2008 al Judecătoriai Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.286

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1)—(4) și art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Remco Trade” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20.304/300/2009 al Judecătoriai Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde Emil Răchită — administratorul Societății Comerciale „Remco Trade” — S.R.L., lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul administratorului Societății Comerciale „Remco Trade” — S.R.L., care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că reglementarea modalităților de plată a impozitului pe profit ține de strategia statului în domeniul politicii fiscale, fără a fi încălcate prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 20.304/300/2009, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Remco Trade” — S.R.L. din București, intimat într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că deși art. 4 din Codul fiscal prevede că acesta se modifică și se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia, orice modificare sau completare intrând în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege, textele criticate au intrat în vigoare la data de 1 mai 2009, nerespectând art. 4 din Codul fiscal. Astfel, se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale Codului fiscal și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, fapt ce duce la o încălcare evidentă a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

Fixarea sumelor corespunzătoare impozitului minim, precum și stabilirea lor în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent creează o evidentă inechitate între micii și marii contribuabili, încălcându-se astfel prevederile art. 44 alin. (2) teza întâi și cele ale art. 56 alin. (2) din Constituție. De asemenea, sunt încălcate și prevederile constituționale ale art. 45 referitoare la libertatea economică.

Judecătoria Sectorului 2 București arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate privată, principiului libertății economice sau celui privind justa așezare a sarcinilor fiscale. Inechitatea invocată între micii și marii contribuabili reprezintă o măsură de politică fiscală, statul fiind cel care își stabilește sistemul legal de impunere, în vederea asigurării unei juste așezări a sarcinilor fiscale. Aspectele invocate țin de poziția și viziunea legiuitorului față de sistemul de taxare oportun unei anumite perioade economice. Modul în care înțelege statul să îi sprijine pe micii întreprinzători prin măsurile economice luate și, implicit, efectele benefice sau defavorabile ale măsurilor asupra operatorilor economici se subsumează aceleiași strategii economico-fiscale a statului.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 este neîntemeiată. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, se arată că aceasta este inadmisibilă, întrucât dispozițiile criticate reglementează unele măsuri financiar-fiscale referitoare la anul 2009, având o aplicabilitate limitată în timp la anul menționat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 pct. 1 și 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009. Curtea observă că art. 32 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 modifică dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar art. 32 pct. 6 din aceeași ordonanță introduce la art. 34 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, după alin. (14), patru noi alineate, alin. (15)—(18). Așa fiind, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 alin. (1)—(4) și art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Ulterior sesizării Curții, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010, a fost publicată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Potrivit art. II din ordonanță, aceasta intră în vigoare începând cu data de 1 octombrie 2010. Potrivit art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, art. 18 alin. (2)—(7) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se abrogă, iar potrivit art. I pct. 5 din aceeași ordonanță, art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal se modifică.

Textele de lege criticate au în prezent următorul cuprins:

— Art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal: „Contribuabilii care desfășoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor sau

pariurilor sportive, inclusiv persoanele juridice care realizează aceste venituri în baza unui contract de asociere, și în cazul cărora impozitul pe profit datorat pentru activitățile prevăzute în acest articol este mai mic decât 5% din veniturile respective sunt obligați la plata unui impozit de 5% aplicat acestor venituri înregistrate.”;

— Art. 18 alin. (2)—(7) este abrogat;

— Art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal: „(15) Contribuabilii care, până la data de 30 septembrie 2010 inclusiv, au fost obligați la plata impozitului minim au obligația de a declara și de a plăti impozitul pe profit, respectiv de a efectua plata anticipată, după caz, aferente trimestrului III al anului 2010, până la data de 25 octombrie 2010, potrivit prevederilor în vigoare la data de 30 septembrie 2010.

(16) Contribuabilii care, până la data de 30 septembrie 2010 inclusiv, au fost obligați la plata impozitului minim, pentru definitivarea impozitului pe profit datorat pentru anul fiscal 2010, aplică următoarele reguli:

a) pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010:

— determinarea impozitului pe profit aferent perioadei respective și efectuarea comparației cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 și înmulțirea cu numărul de luni aferent perioadei respective, în vederea stabilirii impozitului pe profit datorat;

— stabilirea impozitului pe profit datorat;

— prin excepție de la prevederile alin. (1), (5) și (11) și ale art. 35 alin. (1), depunerea declarației privind impozitul pe profit pentru perioada 1 ianuarie—30 septembrie 2010 și plata impozitului pe profit datorat din definitivarea impunerii, până la data de 25 februarie 2011;

b) pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2010:

— contribuabilii depun declarația privind impozitul pe profit și plătesc impozitul pe profit datorat potrivit prevederilor alin. (1), (5) și (11) și ale art. 35 alin. (1).

(17) În aplicarea prevederilor alin. (16), determinarea profitului impozabil și a impozitului pe profit se efectuează urmărindu-se metodologia de calcul prevăzută de titlul II «Impozitul pe profit» în mod corespunzător pentru cele două perioade, luând în calcul veniturile și cheltuielile înregistrate.

(18) Pierderea fiscală înregistrată în cele două perioade aferente anului 2010 se recuperează potrivit prevederilor art. 26, fiecare perioadă fiind considerată an fiscal în sensul perioadei de 5 ani, respectiv 7 ani.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular, art. 45 referitoare la libertatea economică și art. 56 alin. (2) referitoare la așezarea justă a sarcinilor fiscale.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, Curtea reține că regula generală în materia impozitelor și taxelor este cuprinsă în art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”. De asemenea, Curtea reține că, potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, neputându-se reține, în consecință, că prin stabilirea pe cale legală a unui impozit s-ar leza dreptul de proprietate al unei persoane.

Din aceste reglementări constituționale rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în

competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor excepții sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

Întrucât, astfel cum s-a arătat, stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat, precum și a condițiilor de impozitare intră în competența exclusivă a legiuitorului, adoptând reglementarea prevăzută la art. 18 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Guvernul, în calitatea sa de legiuitor delegat, a acționat în limitele acestei competențe, prin stabilirea unei baze impozabile certe care să asigure un tratament echitabil și corect pentru toți, neputându-se reține că astfel ar fi contravenit principiului așezării juste a sarcinilor fiscale.

În ceea ce privește critica potrivit căreia se realizează o neconcordanță între prevederile legale ale Codului fiscal și cele ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2009, fapt ce duce la o încălcare evidentă a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Astfel, în jurisprudența sa constantă, instanța de contencios constituțional a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea

concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că dispozițiile criticate stabilesc reguli pe care contribuabilii, care până la data de 30 septembrie 2010, inclusiv, au fost obligați la plata impozitului minim, trebuie să le aplice pentru definitivarea impozitului pe profit datorat pentru anul fiscal 2010, reglementare ce se încadrează în competența legiuitorului determinată în acord cu prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție.

2. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 87/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 30 septembrie 2010.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (1) și art. 34 alin. (15)—(18) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea Comercială „Remco Trade” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 20.304/300/2009 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

2. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2)—(4) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.326

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă și art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă și art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romvasim Com” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 5.107/215/2009 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și în Dosarul nr. 23.911/215/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzelor și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar note scrise, prin care susține neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate, solicitând admiterea excepției.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor nr. 346D/2010 și nr. 484D/2010, având în vedere obiectul acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 484D/2010 la Dosarul nr. 346D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 30 octombrie 2009, pronunțate în Dosarul nr. 5.107/215/2009 și în Dosarul nr. 23.911/215/2008, **Judecătoria Craiova — Secția civilă și Tribunalul Dolj — Secția comercială au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă și art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Romvasim Com” — S.R.L. din Craiova cu ocazia soluționării unor cauze comerciale având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin prevederile art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 se aduce atingere principiului egalității în drepturi, deoarece, în speță, pârâta beneficiază de un termen de prescripție mai favorabil față de alte persoane și față de alți participanți la actul de justiție. Totodată, arată că reglementarea criticată reprezintă o restrângere a exercițiului unor drepturi, și anume dreptul acțiunii în justiție a unor persoane, care nu este restrâns la un alt termen de prescripție, altul decât cel general, de 3 ani. În final, susține că art. 720¹ din Codul de procedură civilă este neconstituțional, deoarece instituie o procedură administrativă și deci facultativă și gratuită.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și Judecătoria Craiova — Secția civilă și-au exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 720¹ din Codul de procedură civilă și cele ale art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă sunt constituționale. În acest sens, arată că derogarea de la dreptul comun în materia prescripției extinctive reprezintă o normă juridică specială față de reglementarea generală, ceea ce nu aduce însă atingere normelor din Legea fundamentală invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului,

prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 720¹ din Codul de procedură civilă și art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, publicat în Buletinul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 21 aprilie 1958.

Art. 720¹ din Codul de procedură civilă are următorul cuprins:

„În procesele și cererile în materie comercială evaluabile în bani, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, reclamantul va încerca soluționarea litigiului prin conciliere directă cu cealaltă parte.

În scopul arătat la alin. 1, reclamantul va convoca partea adversă, comunicându-i în scris pretențiile sale și temeiul lor legal, precum și toate actele doveditoare pe care se sprijină acestea. Convocarea se va face prin scrisoare recomandată cu dovadă de primire, prin telegamă, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare care asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia. Convocarea se poate face și prin înmânarea înscrisurilor sub semnătură de primire.

Data convocării pentru conciliere nu se va fixa mai devreme de 15 zile de la data primirii actelor comunicate potrivit alin. 2.

Rezultatul concilierii se va consemna într-un înscris cu arătarea pretențiilor reciproce referitoare la obiectul litigiului și a punctului de vedere al fiecărei părți.

Înscrisul despre rezultatul concilierii ori, în cazul în care pârâțul nu a dat curs convocării prevăzute la alin. 2, dovada că de la data primirii acestei convocări au trecut 30 de zile se anexează la cererea de chemare în judecată.”

Alin. 2 al art. 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă a fost introdus prin art. 1 pct. 1 din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 și prevede că:

„Prin derogare de la dispozițiile alineatului precedent, în raporturile ce izvorăsc din asigurare, termenul de prescripție este de 2 ani, în afara acelor raporturi ce izvorăsc din asigurările de persoane în care obligațiile devin exigibile prin ajungerea la termen sau prin amortizare; cu privire la primele de asigurare datorate în temeiul asigurărilor prin efectul legii, sunt aplicabile dispozițiile art. 23.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată critica referitoare la neconstituționalitatea prevederilor art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă.

Astfel, Curtea reține că prin art. 3 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 legiuitorul instituie termenul general de prescripție extinctivă de 3 ani, aplicabil raporturilor civile obligaționale, termen ce se aplică ori de câte ori nu își găsește aplicație un termen special de prescripție.

În alin. 2 al art. 3, prin derogare de la alin. 1, legiuitorul a prevăzut un termen special de prescripție de 2 ani în raporturile ce izvorăsc din asigurare, în afara acelor raporturi ce izvorăsc din asigurările de persoane. Cum în cauzele de față asigurarea are ca obiect bunuri, termenul de prescripție este cel de 2 ani, fapt ce nu este însă de natură a aduce atingere art. 16 și 21 din Constituție.

De altfel, așa cum Curtea a statuat în jurisprudența sa, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc

decât într-un anumit cadru, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor termene.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a decis, în *Cauza Z și alții contra Regatului Unit al Marii Britanii* (2001), că „dreptul de acces la tribunale nu este un drept absolut” și că „acesta poate fi supus unor restricții legitime, cum ar fi termenele legale de prescripție sau ordonanțele care impun depunerea unei cauțiuni”.

2. De asemenea, Curtea constată că nu poate fi primită nici critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 720¹ din Codul de procedură civilă.

Asupra constituționalității acestui text de lege, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, în acest sens fiind Decizia nr. 807 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 25 iulie 2008, Decizia nr. 1.153 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008, Decizia nr. 800 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 18 iunie 2009 sau Decizia nr. 1.536 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 12 februarie 2010.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. 2 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă și art. 720¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romvasim Com” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 5.107/215/2009 al Judecătoriei Craiova — Secția civilă și în Dosarul nr. 23.911/215/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.409

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131, 132, 239 și 321 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

În cuprinsul acestor decizii, Curtea a statuat că „prin instituirea procedurii prealabile de conciliere legiuitorul a urmărit să transpună în practică principiul celerității soluționării litigiilor dintre părți și să degreveze activitatea instanțelor de judecată. Astfel, rolul norme procedurale criticate este acela de a reglementa o procedură extrajudiciară care să ofere părților posibilitatea de a se înțelege asupra eventualelor pretenții ale reclamantului, fără implicarea autorității judecătorești competente. Față de aceste rațiuni majore, condiționarea sesizării instanței de parcurgerea procedurii de conciliere cu partea potrivnică nu poate fi calificată ca o îngrijire a accesului liber la justiție sau a dreptului la un recurs efectiv.

Totodată, Curtea a mai reținut că, pentru aceleași considerente, prevederile art. 720¹ din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.”

Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131, 132, 239 și 321 din Codul penal, excepție ridicată de Daniel Tudor în Dosarul nr. 6.237/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât, în ceea ce privește art. 131 și 132 din Codul penal, aceasta nu este motivată, iar referitor la art. 239 și 321 din

același Cod, autorul excepției solicită, în realitate, modificarea acestor dispoziții de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.237/118/2009, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131, 132, 239 și 321 din Codul penal.**

Excepția a fost ridicată de Daniel Tudor cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect săvârșirea, printre altele, a infracțiunilor prevăzute și pedepsite de art. 239 alin. 1 și 2 și art. 321 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților constituționale, precum și dispozițiile din Legea fundamentală referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, întrucât, pe de o parte, art. 239 și 321 din Codul penal nu prevăd punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate și posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcarea părților, iar pe de altă parte, infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și de tulburare a ordinii și liniștii publice (art. 321 din Codul penal) este mai aspru sancționată decât cea de ultraj (art. 239 din Codul penal), deși aceasta din urmă produce consecințe mai grave asupra valorilor sociale ocrotite de legea penală.

Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate urmărește, în realitate, modificarea și completarea dispozițiilor art. 239 și 321 din Codul penal.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 131, 132, 239 alin. (1) și art. 321 din Codul penal. Însă, din notele scrise ale autorului excepției, reiese că acesta critică întregul art. 239 din Codul penal. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 131, 132, 239 și 321 din Codul penal, având următorul cuprins:

— Art. 131: „*În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală.*

Retragerea plângerii prealabile, de asemenea, înlătură răspunderea penală.

Fapta care a adus vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele.

Fapta atrage răspunderea penală a tuturor participanților la săvârșirea ei, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.

În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu.”;

— Art. 132: „*Împăcarea părților în cazurile prevăzute de lege înlătură răspunderea penală și stinge și acțiunea civilă.*

Împăcarea este personală și produce efecte numai dacă intervine până la rămânerea definitivă a hotărârii.

Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. Împăcarea produce efecte și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.”;

— Art. 239: „*Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.*

Lovirea sau orice acte de violență, săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Vătămarea corporală, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani.

Vătămarea corporală gravă, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.

Dacă faptele prevăzute în alin. 1—4 sunt săvârșite împotriva unui judecător sau procuror, organ de cercetare penală, expert, executor judecătoresc, polițist, jandarm ori militar, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.”;

— Art. 321: „*Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.*

Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 57 privind exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a libertăților constituționale și ale art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și a prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, autorul excepției solicită, pe de o parte, completarea dispozițiilor art. 239 și 321 din Codul penal, în sensul introducerii condiției punerii în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, respectiv a posibilității înlăturării răspunderii penale prin împăcarea părților, iar pe de altă parte, modificarea art. 321 din Codul penal, prin stabilirea unui regim sancționar mai blând pentru infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și de tulburare a ordinii și liniștii publice asemănător celui aplicabil infracțiunii de ultraj (art. 239 din Codul penal). O asemenea solicitare nu

intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Totodată, autorul excepției nu motivează în niciun fel pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131 și 132 din Codul penal. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”.

Așadar, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă și urmează să fie respinsă ca atare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 131, 132, 239 și 321 din Codul penal, excepție ridicată de Daniel Tudor în Dosarul nr. 6.237/118/2009 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 159 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Începând cu data de 1 ianuarie 2011, salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată se stabilește la 670 lei lunar, pentru un program complet de lucru de 170 de ore în medie pe lună în anul 2011 reprezentând 3,94 lei/oră.

Art. 2. — Pentru personalul din sectorul bugetar, nivelul salariului de bază, potrivit încadrării, nu poate fi inferior nivelului salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată prevăzut la art. 1.

Art. 3. — (1) Stabilirea, pentru personalul încadrat prin încheierea unui contract individual de muncă, de salarii de bază sub nivelul celui prevăzut la art. 1 și 2 constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 2.000 lei.

(2) Constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii prevăzute la alin. (1) se fac de către personalul Ministerului

Muncii, Familiei și Protecției Sociale prin inspectoratele teritoriale de muncă județene și al municipiului București, împuternicit, după caz, prin ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 1.051/2008 pentru stabilirea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2008, se abrogă.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Ioan Nelu Botiș
Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Ialomițianu

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 615/2010 privind aprobarea metodei de calcul al prețului de referință pentru medicamentele cu și fără contribuție personală prescrise în tratamentul ambulatoriu

Având în vedere:

— Referatul de aprobare nr. DG/3.523/2010 al directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

— Hotărârea Guvernului nr. 262/2010 pentru aprobarea Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2010, cu completările ulterioare;

— art. 19 din anexa nr. 30 la Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 265/408/2010 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Contractului-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru anul 2010, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 281 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 615/2010 privind aprobarea metodei de calcul al prețului de referință pentru medicamentele cu și fără contribuție personală prescrise în tratamentul ambulatoriu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 1 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 1, pozițiile 0A03AAO V și 0A03AAO K se abrogă.

2. La anexa nr. 1, după poziția 3G03D5TD V se introduc pozițiile 9A03AA04O V, 9A03AA05O V și 9A03AA04O K, cu următorul cuprins:

Grupe terapeutice		
RO cluster K	Substanța activă	cod ATC1
1	2	3
„9A03AA04O V	MEBEVERINUM	A03AA04
9A03AA05O V	TRIMEBUTINUM	A03AA05
9A03AA05O K	TRIMEBUTINUM	A03AA05”

3. La anexa nr. 3, punctul 1.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.1. Producătorii/Deținătorii autorizațiilor de punere pe piață a medicamentelor pentru medicamentele originale, de care beneficiază asigurații în tratamentul ambulatoriu din sublista C, au obligația de a depune la Casa Națională de Asigurări de Sănătate, denumită în continuare CNAS, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei metodologii, documentația pentru încheierea contractelor cost-volum-rezultat.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Nicolae Lucian Duță

București, 30 noiembrie 2010.

Nr. 977.

ACTE ALE COMITETULUI INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

COMITETUL INTERMINISTERIAL DE FINANȚĂRI, GARANȚII ȘI ASIGURĂRI

HOTĂRÂRE

pentru prelungirea aplicabilității Cadrului temporar aplicabil criteriilor de eligibilitate aferente produselor de finanțare și garantare în numele și în contul statului, aprobat prin Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 50/2009

În baza Hotărârii Guvernului nr. 534/2007 privind înființarea, atribuțiile, competențele și modul de funcționare ale Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări și reglementarea operațiunilor de finanțare, garantare și asigurare efectuate de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. în numele și în contul statului, cu modificările și completările ulterioare, luând în analiză propunerea de prelungire a aplicabilității Cadrului temporar aplicabil criteriilor de eligibilitate aferente produselor de finanțare și garantare în numele și în contul statului,

ținând seama de:

- Legea nr. 96/2000 privind organizarea și funcționarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., republicată;
- Nota de aprobare nr. 707 din 22 noiembrie 2010, întocmită de Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.;
- discuțiile și propunerile formulate în ședința din data de 29 noiembrie 2010 de către membrii Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări,

Comitetul Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări, întrunit în plenul ședinței din ziua de 29 noiembrie 2010, hotărăște:

Articol unic. — Se aprobă prelungirea aplicabilității produselor de finanțare și garantare în numele și în contul statului, până la data de 31 decembrie 2011 a Cadrului temporar aplicabil criteriilor de eligibilitate aferente produselor de finanțare și garantare în numele și în contul statului, aprobat prin Hotărârea Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări nr. 50/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2009.

Președintele Comitetului Interministerial de Finanțări, Garanții și Asigurări,
Bogdan Drăgoi

București, 29 noiembrie 2010.
Nr. 150.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

